

ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΑ-ΡΟΥΜΠΑΤΗ

Δεν είμαι
η αδελφή μου

νεανικό μυθιστόρημα

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δεν είμαι
η αδελφή μου

Σειρά: ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μαίρη Σάββα-Ρουμπάτη, *Δεν είμαι η αδελφή μου*
Copyright © κειμένου: Μαίρη Σάββα-Ρουμπάτη 2015

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση στην Ελλάδα: Απρίλιος 2015

Επιμέλεια κειμένου: Αλεξάνδρα Σφυρή
Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης
Φωτογραφία εξωφύλλου: © Mohamad Itani / Trevillion Images

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0456-8

ΜΑΙΡΗ
ΣΑΒΒΑ-ΡΟΥΜΠΑΤΗ

Δεν είμαι
η αδελφή μου

Στο κάθε παιδί
που δεν έχει ακόμη ανακαλύγει
πόσο ξεχωριστό είναι

Στη σκιά της

Είναι δύσκολο να ζω στη σκιά της. Προχθές το βράδυ, στην παράσταση της Σχολής Μπαλέτου, τη στιγμή που όλοι τη χειροκροτούσαν όρδιοι, εγώ ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί.

Ήθελα κι εγώ να τη χειροκροτήσω, φωνάζοντας με ενθουσιασμό. Την ίδια στιγμή, όμως, ήθελα να σηκωθώ και να φύγω τρέχοντας από την αίδουσα. Όλα μαζί τα ήθελα. Φαντάστηκα τον εαυτό μου ακόμα και να ανεβαίνει στη σκηνή και να τη χαστουκίζει, να την κάνει σκόνη και να την εξαφανίζει, και ύστερα να... απολαμβάνει το χειροκρότημα.

Όμως, την ώρα που δεκάδες τρελές ιδέες περνούσαν από το μυαλό μου, εκείνη ζούσε στιγμές προσωπικού θριάμβου.

Ήταν τέλεια, όπως πάντα. Με τις προυέτες της πάνω στη σκηνή, με τις λεπτές και ρυθμικές κινήσεις της, μάγεψε τους πάντες. Έπεισε για τις δεξιότητές της. Το λεπτό της σώμα είχε γίνει ένα με τους ήχους από τα μουσικά όργανα της ορχήστρας. Δες και είχε κάνει μυστική συμφωνία με τις χορδές του τσέλου και του βιολιού να μην παρεκκλίνουν ούτε μία νότα, για να μην προδώσουν καμία κίνησή της. Τόση αρμονία, τέτοια τελειότητα, τέτοιος άψογος συγχρονισμός! Δεν το αντέχω. Δεν μπορώ να πιστέψω πως κάποιος μπορεί να είναι τόσο τέλειος.

Η απεγάδιαστη εμφάνισή της κορυφώθηκε με μια βαθιά υπόκλιση προς το κοινό, που ενδουσιασμένο την αποδέωνε, στο τέλος της παράστασης. Η Ρόζα με σκούνηξε μία φορά, μάλλον για να με βγάλει από τον λήθαργο των σκέψεων. Δεν αντέδρασα. Με σκούνηξε και δεύτερη φορά.

Ποιος ξέρει πώς ήταν η φάτσα μου εκείνη τη στιγμή.

«Πάμε να τη δούμε στα καμαρίνια» μου είπε η κολλητή μου, καθώς όλοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και το αμφιθέατρο άρχισε να αδειά-

ζει. Πρώτοι πρώτοι είχαν αναχωρήσει οι επίσημοι από τις πρώτες σειρές των καθισμάτων. Ο δήμαρχος και διάφοροι άλλοι τοπικοί παράγοντες, η διευθύντρια της Σχολής Μπαλέτου, που δεχόταν συγχαρητήρια για την άψογη διοργάνωση, ο λυκειάρχης, που φούσκωνε από περηφάνια για τους μαθητές του όπως τους είδε πάνω στη σκηνή, διάφοροι επιχειρηματίες της περιοχής, που στηρίζουν οικονομικά την αθλητική ομάδα του σχολείου μας, και πολλοί γονείς και φίλοι.

«Ναι, πάμε» είπα κι εγώ.

Κατεβήκαμε δυο τρία σκαλάκια, στρίψαμε αριστερά και στο τέλος ενός διαδρόμου με περίμενε άλλο ένα σοκ: ολόκληρη η Β΄ Λυκείου ήταν μαζεμένη εκεί! Καμιά τριανταριά συμμαθητές και συμμαθητριές της είχαν μαζευτεί τριγύρω της, την αγκάλιαζαν και τη φιλούσαν, κι εκείνη, με τα κόκκινα μάγουλά της, έπλεε σε πελάγη ευτυχίας.

Με κοίταξε φευγαλέα, μάλλον δεν έδωσε σημασία, και συνέχισε τις χαρούμενες αγκαλιές με το μόνιμο χαμόγελο στα χείλη της. Ο κόσμος σιγά σιγά αραίωσε. Μόνο δυο τρεις κολλητές της είχαν

παραμείνει όταν καταφέραμε κι εμείς πια να την πλησιάσουμε.

«Συγχαρητήρια, βρε αδερφή. Ήσουν υπέροχη. Ξέρω ότι το άκουσες αυτό πολλές φορές σήμερα...» της είπα και την έβαλα στην αγκαλιά μου. «Θέλουν να σε συγχαρούν και οι φιλενάδες μου» πρόσθεσα κι έκανα πιο πέρα για να τη χαιρετήσουν η Ρόζα και η Βιβή.

«Εδώ είναι μαζεμένα τα κορίτσια;» ακούστηκε η φωνή της μαμάς από τον διάδρομο. Κατέφταναν με τον μπαμπά, περήφανοι, για να συγχαρούν την τέλεια κόρη.

«Και εις ανώτερα, κοριτοάκι μου» της ευχήθηκε εκείνος.

«Αλίκη μου, ήσουν ένας αληθινός κύκνος! Μια οπτασία! Ένα όνειρο!» φώναξε περήφανα η μαμά αγκαλιάζοντάς την.

Με χαμόγελο εκείνη, σαν να το είχε μόνιμα καρφωμένο στην ίδια θέση, χάριζε την παρουσία της απλόχερα σε φίλους και γνωστούς, βγάζοντας αναμνηστικές φωτογραφίες με όλους. Όταν έφυγαν και οι τελευταίοι, χώθηκε σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο για να αλλάξει, δηλαδή να απαλλαγεί

από εκείνα τα απαίσια ροζέ τούλια που συνέβαλαν στη θριαμβευτική της χορευτική εμφάνιση.

Η βραδιά έληξε με ένα οικογενειακό δείπνο σε ταβερνάκι κοντά στο σπίτι μας. «Τι θα φάει το αστέρι της βραδιάς;» ρώτησε ο μπαμπάς, ρίχνοντας μια ματιά στον κατάλογο.

Μου ήρθε να κάνω έναν μορφασμό αηδίας.

Η Αλίκη ήταν πολύ κουρασμένη, όπως κι εγώ. Το μόνο που θέλαμε ήταν να φάμε και να πάμε γρήγορα στα κρεβάτια μας. Εγώ δε μιλούσα πολύ, απλώς έτρωγα γρήγορα. Απαντούσα μονολεκτικά σε ό,τι λεγόταν στο τραπέζι. Η Αλίκη είχε λογοδιάρροια. Μάλλον η χαρά της την είχε μεθύσει. Έτρωγε όμως και αυτή με γρήγορο ρυθμό. Σχεδόν βουλιμικά. Τα λόγια της δόξας περίσσεψαν εκείνο το βράδυ.

Την επόμενη μέρα ξεκουραστήκαμε μία ωρίτσα παραπάνω. Ήταν Κυριακή. Αν και φαίνεται ότι δεν έχουν όλοι το ίδιο δικαίωμα στην ξεκούραση. Όταν έφτασε η ώρα του φαγητού, η μαμά με φώναξε για να ετοιμάσω το τραπέζι. Κι όταν τελειώσαμε, μου ζήτησε να τη βοηθήσω να μαζέψει. Γιατί εγώ; Γιατί απλά η ζωή είναι γεμάτη ανισότητες...

Πόσο φρικτά βαριόμουν από μικρή εκείνα τα απογεύματα της Κυριακής! Έβαλα μουσική και ξάπλωσα μπρούμυτα στο κρεβάτι μου, σκαλίζοντας κάτι φωτογραφίες μέσα σε ένα κουτί. Φωτογραφίες από τότε που ήμουν μωρό στην αγκαλιά της μαμάς, από τα παιχνίδια μας με την Αλίκη, από μια εκδρομή που είχαμε πάει όταν ήμουν στο δημοτικό.

Μου αρέσει να ταξιδεύω έτσι. Να αράζω και να μην κάνω τίποτε. Να αφήνω το βλέμμα μου να πλανιέται άσκοπα στο ταβάνι και τις σκέψεις μου ελεύθερες, χωρίς χαλινάρι.

Ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα μου και αμέσως άνοιξε και μπήκε η μαμά φουριόζα. «Ααα! Τι γίνεται εδώ μέσα; Τι χάλι επικρατεί σ' αυτό το δωμάτιο; Τρομακτικό! Απαίσιο! Το απόλυτο μπάχαλο!» φώναξε κι έδειξε τα ρούχα, τα βιβλία, τα παπούτσια και τις κάλτσες, όλα πεταμένα τριγύρω, στο πάτωμα, στο γραφείο, στο κρεβάτι μου...

«Και γιατί τρόμαξες, παρακαλώ; Τι έχεις με τις καλτσούλες μου;» είπα εγώ ήρεμα, όμως εκείνη μάλλον άρχισε να χάνει την ψυχραιμία της.

«Μα, Μαρία, δεν είναι κατάσταση αυτή εδώ!»

ούρλιαξε και άρχισε νευρικά να μαζεύει με μανία ό,τι έβρισκε μπροστά της.

«Εμένα δε με ενοχλούν ούτε τα ρούχα ούτε τα πράγματα. Μια χαρά είναι εδώ. Δικό μου είναι το δωμάτιο κι εμένα μου αρέσει» είπα ορδά κοφτά. Αν εκείνη τη στιγμή έβαζε το θερμόμετρο η μαμά, μάλλον άνοδο θα έδειχνε, το ένιωθα. Στην αρχή συμμάζεψε ό,τι έβρισκε μπροστά της, με μανία. Όμως, η μανία για συμμάζεμα εξελίχθηκε σε νευρική κρίση.

Δυστυχώς δεν μπορούσε να τοποθετήσει πουνά αυτά που μάζευε. Έτσι κι αλλιώς, και στο εσωτερικό της ντουλάπας μου, η ίδια κατάσταση επικρατούσε. Χάος.

Για μια στιγμή εξαφανίστηκε και ύστερα εμφανίστηκε ξανά κρατώντας μια τεράστια μαύρη σακούλα σκουπιδιών. Τα έχωσε μέσα όλα μαζί, ανακατεμένα. Με μανία. Βιβλία, χαρτιά, καλλυντικά, ρούχα, καθαρά και βρόμικα. Ένα πάνινο κόκκινο παπούτσι με κορδόνια έμεινε κάτω από το κρεβάτι μου μονάχο του, γιατί το ζευγάρι του έφυγε με τη σακούλα. Έμεινε κι ένα παρόμοιο μαύρο, αλλά αυτό σώθηκε, γιατί ήταν φορεμένο στο πόδι μου.

Μάταια προσπαδούσα να σώσω το αγαπημένο μου γαλάζιο φουλάρι από τον τυφώνα «Μαμά». Το τράβηξε με δύναμη και το κατάπιε και αυτό η μαύρη π्लाστική σακούλα. Το κακό είναι ότι πήρε μαζί και δύο σκουλαρίκια μου, ένα κοντό και ένα μακρύ, που τα είχα τυλίξει με το φουλάρι για να μην τα χάσω.

Δε μιλάμε για το χαρτζιλίκι που μου είχε μείνει. Είχα φυλάξει λίγα κέρματα στις τσέπες του τριμμένου μου τζιν, αλλά πάει... Το έφαγε και αυτό η μαύρη αντιπαθητική σακούλα.

Το όπλο του εκθρού, όμως, δε σταμάτησε εκεί. Κατάπινε, ρουφούσε ό,τι έβρισκε μπροστά του, με τρόπο ανεξέλεγκτο και αιμοβόρο. «Ααα! Μη μου πειράζεις την τοάντα μου τη μοβ! Ούτε τον σάκο μου τον γκριιιι!» ούρλιαξα, κάνοντας απελπισμένες χειρονομίες για να σώσω ό,τι μπορούσα.

Το φερμουάρ του γκρι σάκου μου άνοιξε κι έπεσαν από μέσα ένα σωρό χρησιμότητα αντικείμενα. Ένα άδαιο π्लाστικό μπουκαλάκι, ένας νυχοκόπτης, ένα δεύτερο μπουκαλάκι μισογεμάτο με νερό, δύο τσαλακωμένα τετράδια, μερικά σπασμένα σοκολατένια μπισκοτάκια που μου είχαν απο-

μείνει, το δεύτερο μακρύ μου σκουλαρίκι –αχ, επιτέλους, εδώ ήταν και το έψαχνα–, η βούρτσα των μαλλιών μου, ένα CD με ροκιές, το άδικτο βιβλίο της Χημείας, τέσσερα τσαλακωμένα σημειώματα που είχα ανταλλάξει στην τάξη με συμμαθητές, μία σερβιέτα, τρία τοιμπίδάκια, ένα μισολιωμένο κραγιόν, ένα πακετάκι τοίχλες με άρωμα φράουλα κι ένα πράσινο στιλό, που είχε αρχίσει να χύνει το μελάνι του επάνω στο αγαπημένο μου μπλοκάκι...

Ο πόλεμος ήταν σε εξέλιξη. Η μαμά βοηδούσε τον μαύρο π्लाστικό εχδρό να καταβροχδίζει τα πράγματά μου κι εγώ έκανα ό,τι μπορούσα για να τα περισώσω. Άνιση μάχη. Με νικητή και ηττημένο. Δεν ξέρω γιατί, στο μυαλό μου ήρθαν εικόνες που είχα δει στις ειδήσεις, από έναν πόλεμο σε μια χώρα της Μέσης Ανατολής. «Οι εχδροπραξίες μαίνονταν» έλεγε ο ρεπόρτερ. Από πάνω τα βομβαρδιστικά και από κάτω γυναικόπαιδα που έτρεχαν για να σωθούν. Τι είπα; Εχδροπραξίες; Έτσι είναι οι εχδροπραξίες; Αυτό είναι επίθεση, εν ψυχρώ δολοφονία, σφαγή, απροκάλυπτη, άδικη...

Και ξαφνικά... μια αχτίδα φωτός! Ο από μηχανής θεός μπαμπάς εισέβαλε στο δωμάτιο, για να

τερματίσει την άγρια μάχη και να επιβάλει ειρήνη.
«Τι γίνεται εδώ; Γιατί φωνάζετε; Ηρεμήστε!»

Η μαμά ούρλιαζε με την υστερική φωνή της.
«Δεν αντέχω πια άλλοοοο!» φώναζε, συνεχίζοντας
το συμμάζεμα, που τελειωμό δεν είχε.

«Ηρεμα, ήρεμα... Πήγαινε εσύ. Θα το λύσουμε
το δέμα. Μαρία μου, κοίταξε, δεν είναι κατάστα-
ση αυτή» είπε εκείνος με ψυχραιμία και αποφα-
σιστικότητα. «Θα κάνουμε μια συμφωνία. Εγώ θα
πάρω αυτή τη σακούλα. Μόλις συγκεντρώσεις τα
σκόρπια πράγματά σου στα ράφια της ντουλάπας
και νοικοκυρέψεις το δωμάτιό σου, έλα να πάρεις
πίσω ένα ένα αυτά τα αντικείμενα, για να τα τα-
κτοποιήσεις και αυτά. Βάλε μια τάξη στον χώρο
σου και προσπάθησε να τη διατηρήσεις, σε παρα-
καλώ. Σύμφωνα;»

«Ναι» απάντησα μονολεκτικά.

«Κοριτσάκι μου, δεν μπορείς να ζεις μέσα σ' αυτό
το χάος. Έτσι δεν είναι;» με ρώτησε.

«Μια χαρά μπορώ» απάντησα εγώ. Εκείνος δε
συνέχισε, παρά πήρε μαζί του τη μαύρη σακούλα
και μου είπε να πάω για την παράδοση-παραλαβή
των πραγμάτων μου όταν θα είμαι έτοιμη.

Ποτέ μου δεν κατάλαβα τι ζόρι τραβάνε εδώ μέσα με την «τάξη». Δηλαδή γιατί πρέπει να είμαστε όλοι τακτικοί και οργανωμένοι; Όλοι ίδιοι; Γιατί πρέπει το δικό μου δωμάτιο να είναι σαν το δωμάτιο της Αλίκης; Γιατί τα μπλουζάκια μου να βρίσκονται διπλωμένα στη σειρά μέσα στα συρτάρια, ανάλογα με τα χρώματα, όπως τα δικά της;

Αναρωτιέμαι, γιατί τα πουλόβερ είναι υποχρεωμένα να ανεβοκατεβαίνουν στα ράφια ανάλογα με την εποχή; Αφού μπορούν να κάθονται ξεκούραστα χειμώνα καλοκαίρι να κάνουν παρέα με τα καλοκαιρινά και να μη βαριούνται; Ποιον πειράζω που καταχωνιάζω κάθε μικρό σκουπιδάκι μου στα συρτάρια του γραφείου μου;

Τι τους νοιάζει όλους που δεν ξέρω πού βρίσκεται το καδετί, τη στιγμή που το χρειάζομαι; Γιατί πρέπει να γυρίζω από την καλή την μπλούζα ή το τζιν μου; Γιατί πρέπει να συμμαζεύω συνεχώς τα βιβλία και τα χαρτιά μου, αφού μπορούν να παραμένουν ανενόχλητα στον σάκο μου για να ξαναπάνε στο σχολείο την επόμενη μέρα; Ποιον ενοχλώ επειδή δε με ενοχλούν όλα αυτά;

Όταν ηρεμήσουν τα πράγματα, και κυρίως η

μαμά, θα πάω να παραλάβω τα χαμένα μου χρήσιμα αντικείμενα. Το ότι θα μου τα επιστρέψουν, βέβαια, δε σημαίνει ότι θα έχουν καταλάβει τα γιατί μου...